

A green silhouette of a palm tree with several fronds, positioned behind the main title text.

**Vereniging
Nieuw-Guinea
Militairen 1945-1962**

**Nieuwsbrief
22^e jaargang nr. 71 - Februari 2022**

Colofon

De doelstelling van de vereniging Nederlands Nieuw-Guinea militairen 1945-1962 is het bevorderen van de contacten tussen de militairen, die in de periode 1945-1962 in de Nederlandse krijgsmacht hebben gediend in het voormalig Nederlands Nieuw Guinea. Het de ruimste zin van het woord behartigen van de belangen van de militairen en hun families. Het herdenken van hen die gevallen zijn bij de vervulling van hun plicht, evenals van hen die, ten gevolge van ongevallen of ziekten tijdens militaire dienst zijn overleden.

Beschermheer:

Luitenant-generaal C.J.M. de Veer b.d.

Voorheen Inspecteur-generaal der Krijgsmacht en der Veteranen

Adviseur: Kolonel

L. Habraken b.d.

Voorheen directeur van het Veteranen instituut

Ereleden:

A.S. Poortvliet,

H. Willemsen,

A. Dielemans,

C. Aarts

Leden van Verdienste:

J. Peperkamp. H. Vos en A.J. Bouterse

Bestuur:

M.P. Leijts voorzitter,

J.H. van Hensbergen penningmeester en redactie Nieuwsbrief

C van Vliet organisatie Reünie

A. Dielemans lid

Website: www.vnngm.nl

Redactie Nieuwsbrief: J.H. van Hensbergen.

Mail: info@vnngm.nl

Copyright: Tegen overname van artikelen bestaat in principe geen bezwaar, mits hiervoor van tevoren door de redacteur schriftelijk toestemming is verleend en de bron duidelijk in de uitgave wordt vermeld. Geplaatste foto's komen uit privé collecties en zijn als zodanig beschermd. De inhoud geeft niet noodzakelijkerwijs de mening van bestuur/of redactie weer en zij kunnen daarvoor niet aansprakelijk worden gesteld. De redactie behoudt zich het recht voor om artikelen te weigeren of te redigeren.

**Sluitingsdatum kopij Nieuwsbrief nummer 72:
30 mei 2022**

Van de voorzitter.

Sobats

In deze eerste nieuwsbrief van 2022 spreek ik de hoop uit dat we de coronellende grotendeels achter de rug hebben en gezond en wel aan dit jaar bent begonnen.

Het gaat wat de ernst van het virus betreft de goede kant op volgens de deskundigen. Daar moeten wij ons maar aan vasthouden.

Laten we dat hopen want als vereniging hebben we voor 2022 leuke bijeenkomsten in het vooruitzicht. Denk aan de reünie 13 en 14 april. Het is dan 60 jaar geleden dat de laatste Nederlandse militair uit Nieuw-Guinea is vertrokken. Welkom thuis. Dat wordt een geweldige happening. Voor meer info zie verder in de bijlage van deze nieuwsbrief.

Wageningen, het bevrijdingsfeest "de reünie van de Vrijheid" 5 mei.

Het organisatie comité heeft de uitnodigingen aan de veteranenorganisaties om deel te nemen aan het Bevrijdingsdefilé verstuurd en de aanmeldingen stromen bij mij binnen. Als U dit leest is de mogelijkheid om U nog aan te melden gesloten want de opgave moest voor 10 februari bij de organisatie in Wageningen binnen zijn. Maar voor een enkele uitzondering valt er nog wel iets te regelen. Nu maar hopen dat het dit jaar doorgaat. Vrij vervoerkaartjes voor Wageningen is nog niet bekend. Raadpleeg hiervoor regelmatig mijn VI. Dit jaar is er natuurlijk onze Algemene Ledenvergadering die gehouden wordt in Echos Home in Ermelo op 19 mei. Zie hiervoor de aankondiging in deze de nieuwsbrief.

Hoewel er officieel nog niets bekend is betreffende onze Veteranen dag is er al wel de mogelijkheid U aan te melden bij het VI. Denk aan Uw vrij vervoerkaart. Ook hiervoor geldt, laten we hopen dat het door kan gaan zodat we na twee jaar elkaar eindelijk weer eens kunnen treffen op het Malieveld in Den Haag en dan niet om te demonstreren maar om te defileren en daarna te feest te vieren..

U weet dat onze vereniging actief is bij vele herdenkingen zoals de Indië Herdenking in augustus in Den Haag en de Nationale Herdenking in Roermond maar daarover is nog geen bericht ontvangen. En natuurlijk ook de herdenking op 1 september bij het monument van de Papuastrijders op het landgoed Bronbeek in Arnhem waar onze vereniging elk jaar zorg voor draagt (ook hierover mededeling in deze nieuwsbrief)

Met veteranen groet,
Uw voorzitter Rinus Leijts

Inhoudsopgave

Van het bestuur	pag. 3 t/m 10
Wij gedenken / Welkom aan onze nieuwe leden	pag. 3
In memoriam	pag. 4
Theo Mevis krijgt zilveren erepenning gemeente Beuningen	pag. 5
Reünie	pag. 6
Uitnodiging Algemene Ledenvergadering	pag. 7
Per mail informatie over onze Vereniging ontvangen	pag. 8
Handleiding: Downloaden foto's van onze website	pag. 9 t/m 10
Oproep	pag 11
Verhalen uit ons Nieuw-Guinea verleden	pag. 13 t/m 27
“Als dienstplichtig sergeant snel geaccepteerd door collega's”	pag. 13 t/m 17
“Vaak dagenlang drie keer per dag rijst”	pag. 18 t/m 20
Het geluid van Hercules vliegtuigen	pag. 21 t/m 23
Bladeren	pag. 24 t/m 25
Persbericht	pag. 27

Van het bestuur

De secretaris van onze vereniging heeft om persoonlijke redenen met onmiddellijke ingang zijn functie beëindigd.

Het bestuur beraadt zich over de opvolging.

Zolang daar niet in is voorzien is het secretariaatsadres:

Vereniging Nieuw-Guinea Militairen

van Borsselestraat 20

4902 BV Oosterhout

Mail: m.p.leijs@gmail.com

Telefoon 0622446271

Mailen kan ook naar: info@vnngm.nl

Wij gedenken

Met eerbied en in gepaste stilte brengen we een laatste eresaluut aan:

H. Gehrkens	Roermond	9 oktober 2021
I.A. Wierdsma	Oss	23 oktober 2021
J. Erdman	Leidschendam	10 november 2021
W.J. van Grieken	Warmond	22 november 2021
A. Ruissen	Ossendrecht	27 november 2021
J.C. Wenting	Nijmegen	8 december 2021
D.A. Smit	Breskens	
H van den Broek	Ederveen	
F. Middendorp	Den Haag	
W. Bremen	Heerlen	2 januari 2022
J.E.J. Tanja	Zoetermeer	13 januari 2022

Welkom aan ons nieuwe leden

J. Boersma	Dordrecht
P.Jiskoot	Dordrecht
J.A. Koster	Yerseke
W.A. Waardenburg	Puttershoek
G.Faes	Lembeke België

In Memoriam

Op 2 januari 2022 is ons Erelid Diny Willemsen-Hens op 79 jarige leeftijd aan de gevolge van een hersenbloeding overleden. Diny was al geruime tijd ziek als gevolg van een progressieve vorm van leukemie haar laatste tien jaar waren daardoor niet gemakkelijk. Met haar positieve en vrolijke karakter heeft ze gestreden om zo lang mogelijk bij haar geliefden te zijn.

Diny en haar echtgenoot Henk hebben samen met nog enkele Nieuw Guinea veteranen in 1970 de Stichting Reünie Nieuw Guinea Militairen 1945-1962 opgericht. Diny werd benoemd tot voorzitter en echtgenoot Henk penningmeester. Vele jaren heeft Diny de functie van voorzitter tot volle tevredenheid van de leden vervuld. Op 27 november 2000 werd de stichting omgezet naar Vereniging Nieuw Guinea Militairen 1945-1962 waarmee haar voorzitterschap eindigde.

Als blijk van waardering voor het vele werk wat Diny voor de stichting heeft gedaan werd zij, op 17 maart 2001 in de vergadering van de Vereniging Nieuw-Guinea Militairen, in Vught, benoemd tot Erelid van de Vereniging.

Het bestuur van de Vereniging Nieuw Guinea Militairen 1945-1962 spreekt onze welgemeende dank uit aan Diny Willemsen-Hens voor het vele werk dat zij heeft gedaan voor de stichting die voorloper was van onze huidige vereniging.

Bij het afscheid waren veel veteranen van het eerste uur aanwezig die met echtgenoot Henk in Merauke hebben gediend.

Uw voorzitter Rinus Leijs

Foto: Diny Willemsen – Hens ontvangt op 17 maart 2001 bloemen, uit handen van de voorzitter Judo Peperkamp van de Vereniging, bij haar benoeming tot erelid. (foto gemaakt door Jan van Gils)

Theo Mevis krijgt zilveren erepenning gemeente Beuningen.

De gemeente Beuningen kent de zilveren erepenning toe aan personen die zich meer dan tien jaar maatschappelijk inzetten voor de gemeenschap in Beuningen.

Theo Mevis uit Winssum komt deze erepenning meer dan toe na zich twee decennia lang in de gemeente Beuningen voor veteranezaken in te hebben gezet. Al in 2016 ontving hij hiervoor een Koninklijke onderscheiding.

Theo Mevis besloot in verband met zijn leeftijd een stapje terug te doen en besloot het voorzitterschap van het Veteranen Platform Beuningen neer te leggen maar zal zeker op de achtergrond actief blijven. Bij dit afscheid werd hij op 16 december 2021 door burgemeester mevrouw Bergman (zie foto) onderscheiden met de zilveren erepenning van zijn gemeente.

Het veteranen Platform werd door Theo Mevis in 2004 opgericht en vanaf dat moment was hij betrokken bij veteranezaken binnen de gemeente. Uit de vele gebeurtenissen waarin hij een aandeel had noemen we bijvoorbeeld het vanaf 2006 ondersteunen van de gemeente bij de organisatie van de veteranendag. Dit naast het onderhouden van contacten met het Nederlands veteranen Instituut. Ook startte hij de Sunset March een wandeltocht met de burgemeester en de gemeenteraad van Beuningen. In 2018 had hij een groot aandeel in het organiseren van het Anjerconcert, door de Koninklijke Luchtmacht Kapel waarbij alle inwoners van Beuningen in de gelegenheid werden gesteld om dit concert te bezoeken.

Theo zeker ook bedankt namens de Sobats van de vereniging Nederlands Nieuw-Guinea Militairen.

Redactie vningm

Foto: publicaties gemeente Beuningen

Reünie 2022

Luitenant Kolonel Tonnet kazerne
Eperweg 141
8084 HE
't Harde

Hoe aanmelden?

Per e-mail:
info@vnngm.nl

Per brief:
Adres
VNNGM p/a Jaap van Hensbergen
Ravelstraat 4
6815 HB Arnhem

Vermeld in deze brief of mail

1. Uw naam, adres, postcode en plaatsnaam
2. Uw komst met of zonder partner
3. De dag van uw komst (woensdag 13 april of donderdag 14 april)

Telefonisch aanmelding is helaas niet mogelijk
Inschrijving sluit 25 maart 2022!

Uitnodiging voor de Algemene Ledenvergadering

Vereniging Nieuw-Guinea Militairen
Algemene ledenvergadering

donderdag 19 mei 2022

Aanvang 11.00 uur.

De vergadering wordt gehouden in ECHOS HOME "de Schakel".
Leuvenumseweg 68, 3852 AS te Ermelo. Tel: 0341-552830

Parkeren

Bij "de Schakel" is voldoende gratis parkeergelegenheid.

Organisatorisch is het prettig voor het bestuur om te weten of u deze vergadering van plan bent bij te wonen.

Wij vragen u daarom ons dit tijdig te melden

Per mail: info@vnngm.nl

Per brief: VNNGM p/a Ravelstraat 4, 6815 HB Arnhem

Telefonisch aanmelding is helaas niet mogelijk

Vermeld in deze brief of mail

4. Uw naam, adres, postcode en plaatsnaam

5. Uw komst met of zonder partner

6. Ja. Ik kom 19 mei naar de Algemene ledenvergadering

Als u zich meldt voor het bijwonen van de Algemene

Ledenvergadering Vergadering ontvangt u tijdig nadere informatie en kunt u daarna altijd nog besluiten om niet te komen.

Bericht

Donderdag 1 september 2022

Herdenking Papoeastridders

Koninklijk Militair Tehuis / Museum
Bronbeek Arnhem

Velperweg 147
6824 MB Arnhem

Noteer de datum vast in uw agenda!

Per mail Informatie ontvangen van onze vereniging

De omstandigheden in het afgelopen jaar hebben ons geleerd dat berichten per mail aan onze leden een effectief middel is om U informeren.

We willen daarom graag uw mailadres in ons bestand opslaan

Stuur uw e-mail adres naar:

info@vnngm.nl

vermeld in deze mail uw naam, adres, postcode en plaatsnaam dan ontvangt u alle berichten van de vereniging direct in uw mailbox

Handleiding: downloaden foto's van onze website

1

2

3

Reünie 29 september 2021

29 sep. 2021

4

5

Ga naar de website www.vnngm.nl

- 1 Klik in het menu op het balkje 'foto's'
- 2 Klik op een rubriek, in dit voorbeeld is dit de reunie van 29-9-2021.
- 3 Klik op een foto om deze te vergroten
- 4 Rechts bovenin ziet u 3 puntjes boven elkaar. Klik hierop
- 5 Nu verschijnt er op dezelfde plek de optie 'downloaden'. Klik hierop en de foto wordt in de map 'downloads' op uw computer opgeslagen.

Veel plezier met het bekijken en downloaden van de foto's!

OORLOGS GRAVEN STICHTING

Oproep

Klaas Jacob Faber, is op 1 juni 1962 te Kaimana gesneuveld. Twintig jaar oud was hij één van de eerste Nederlandse militairen die in Nieuw-Guinea zijn omgekomen.

De Oorlogsgravenstichting is bezig om een videoportret van Klaas Faber te maken en is hiervoor dringend op zoek naar mensen die Klaas Faber hebben gekend. Mensen die herinnering aan hem hebben of misschien wel in het bezit zijn van foto's.

Klaas Faber was dienstplichtig soldaat, bij de B-Compagnie 6 Infanterie Bataljon.

Klaas is geboren en getogen in Leeuwarden en als tiener naar Amsterdam verhuisd, waar hij als stukadoor werkte.

Wie heeft Klaas gekend?

Reacties kunnen direct naar Anne-Ruth Groen,
researcher
Oorlogsgravenstichting.

Telefoon: 06-80 11 39 44
Mail: argroen@ogs.nl

Alle ECHOS Homes zijn Veteranenontmoetingscentra

ECHOS Homes zijn van oudsher unieke ontmoetingscentra met een gezellige huiskamer, multifunctionele vergader- en ontspanningsfaciliteiten en een prima keuken.

- ★ ECHOS Homes kunnen zowel kleine als grote groepen (ca. 150 personen) accommoderen.
- ★ Met onderstaande contactpersonen kunt u uw wensen bespreken.
- ★ ECHOS Homes hebben de status 'militaire accommodatie'. Wij kunnen al uw activiteiten en evenementen die door Defensie worden gesubsidieerd, direct voor u declareren.

ECHOS Home 'de Schakel' gastvrouw: Marieke Potappel
Leuvenumseweg 68, 3852 AS Ermelo tel. 0341 - 552 830

ECHOS Home 'de Landing' gastheer: David Mammen
Deelenseweg 28, 6816 TS Schaarsbergen tel. 026 - 44 30 487

ECHOS Home 'de Vrijheid' gastheer: Roel Willemsen
Eindhovensedijk 33, 5688 GN Orschot tel. 040 - 29 04 515

ECHOS Home 'het Baken' gastheer: Han Mennink
Johannes Postweg 5, 7973 JB Darp (Havelte) tel. 0521 - 341 297

ECHOS Home 'het Anker' gastheer: Ad Mulwijk
Toepad 110, 3063 NJ Rotterdam tel. 010 - 24 299 10

ECHOS Home 'de Eendracht' gastheer: Han Mennink
Schapendijkje 8, 1782 TD Den Helder tel. 0223 - 655 066

ECHOS Home 'Baan Zulu' gastheer: Steven Gerritsen
Otterloseweg 12-A, 6732 BS Harskamp tel. 0318 - 453 060

www.echos.nl

Peter van Koningshoven

"Als dienstplichtig sergeant snel geaccepteerd door mijn collega's"

door Ed van Tuijl

Hilversum

Als we bij Peter van Koningshoven op bezoek gaan om over zijn Nieuw-Guinea tijd te praten, is het eerste wat ons opvalt het veteranenteken op zijn voordeur. Dus mochten we nog even twijfelen of we wel aan het goede adres zijn, dan is die twijfel nu op slag verdwenen.

We zijn dit keer extra nieuwsgierig. Want na een hele rits dienstplichtige soldaten, soldaten eerste klas en korporaa's, gaan we nu op bezoek bij een voormalig dienstplichtige

sergeant. De eerste vraag hebben we dan ook al van tevoren in ons opschrijfboekje staan.

"Werd je als dienstplichtig onderofficier ook meteen in de groep van onderofficieren als een gelijkwaardige opgenomen?"

"O ja hoor", reageert hij. "Als dienstplichtig sergeant werd ik door de collega's snel geaccepteerd. Ik heb daar tenminste in mijn Fak Fak tijd nooit problemen mee gehad. Op één onderdeel na dan. Ik moest veel dingen samen met een beroepssergeant doen. En als er voor bepaalde klussen moest worden afgerekend, zei hij altijd: "Blijf jij maar even buiten wachten."

Al snel begreep ik dat er hier en daar de nodige steekpenningen in ontvangst moesten worden genomen. Hij had er duidelijk geen behoefte aan om mij daarin te betrekken. Dan moest hij de opbrengst immers met me delen."

Nou was het niet zo dat een dienstplichtig sergeant in Nieuw-Guinea op een houtje moest bijten om de maand door te komen. Ook Peter ontving aan het eind van de maand, voor zover hij het zich nog kan herinneren, het enorme salaris van zevenhonderd Nieuw-Guinese guldens. Daarmee had je aanmerkelijk meer te verbrassen dan die schamele honderdtwintig guldens van Jan Soldaat. Of als zo'n arme ziel ook nog meedeed aan de 'super' spaarregeling van maandelijks veertig guldens, nog veel minder.

Kortom, het vak van sergeant was zo beroerd nog niet.

Maar voor het allemaal zover was moest Van Koningshoven eerst nog geboren worden in Drenthe. Daar toog hij ook tot aan de oproep voor militaire dienst. Vanuit Meppel ging hij op een goede dag naar de Johan Willem Friso kazerne in Roermond om als burgerjongen omgevormd te worden tot een gedisciplineerde soldaat.

"En na die twee maanden kreeg ik te horen dat ik naar Vught moest voor de

opleiding tot dienstplichtig onderofficier. Daar was overigens nooit uitgebreid over gecommuniceerd. Je weet hoe dat ging binnen het leger. De opdracht luidde zo, en daar had je maar aan te voldoen”, vervolgt hij zijn verhaal. “Dat was later, toen ik naar Nieuw-Guinea moest ook het geval. Je kon instemmen om niet aangewezen te worden. Ik vond het allemaal prima. Geen idee wat dienst draaien in de tropen allemaal inhield. Dus de beste manier om daarachter te komen was gaan.

Op 25 augustus 1961 vertrok ik naar Biak. Over de noord. Onze groep had min of meer een primeur. We hadden een van de eerste vluchten met een DC8. Dus we gingen toen al met een straalvliegtuig. Daardoor was onze reis aanzienlijk korter dan die van al de jongen die met een DC7 moesten vliegen. Trouwens, ook terug over de zuid, op 19 oktober 1962, zat ik in een DC8.”

Eenmaal aangekomen op Biak duurt het nog ruim vier weken voor Peter van Koningshoven te horen krijgt dat Fak Fak zijn eindbestemming zal worden. Vier weken vakantie op Biak. Hij verbleef al die tijd in het KLM hotel. Veel luieren in de zon. Maar ook de nodige verbrandingen door diezelfde zon. En, zoals een verblijf op Biak ook vaak inhield, last van karangoren. “Uiteindelijk werd ik in Fak Fak afgeleverd. Amper een groot dorp. Wat had je er? Een lange straat met zo’n vijftig huizen. Dat was het wel. Oranje Gelderland had ook in Fak Fak één compagnie. Ik kwam als pelotons-sergeant bij het tweede peloton.”

Van Koningshoven draait zijn dagelijkse diensten. Regelmatig patrouilles lopen. Of zeg maar beter, patrouilles klimmen. FakFak is immers alleen maar klimmen. Geen meter vlak.

Tijdens ons gesprek ontkomen we niet aan een gebeurtenis die ook op onze hoofdpersoon enorm veel indruk heeft gemaakt. De heibel in het tweede peloton die voor enorme emotionele toestanden zorgde.

In de verslaglegging lezen we dat het allemaal gebeurde in de nacht van 23 op 24 september 1961.

Het rommelde al vaker binnen dat peloton door de aanwezigheid van een onruststoker die volgens verklaringen van kaderleden regelmatig de sfeer binnen de groep dreigde te verzieken. Ook deze nacht is er volop heibel als een van de jongens het slachtoffer wordt van de bewuste amokmaker. Hij wordt vastgebonden en gemolesteerd. Een deel van het peloton keert zich nu tegen de onruststoker. Kortom, het dreigt allemaal uit de hand te lopen.

“Maar dat was misschien nog niet het grootste probleem”, vertelt Peter. “Door alle heisa over en weer dreigde het ook binnen het andere peloton onrustig te worden.

Kortom, sergeant-majoor Schaap, die nacht de Officier van Piket, gelaste dat het tweede peloton zo snel mogelijk uit de kazerne moest vetrekken. Dit om de orde en rust te handhaven. Midden in de nacht begonnen we aan een strafmars.

Na zowat een kilometer weigerde de onruststoker en drie van zijn volgers om nog verder te lopen. Vandaar dat ik de opdracht kreeg om met deze vier man terug te gaan naar de kazerne en hen daar voorlopig arrest aan te zeggen.

Overigens heb ik eerst nog twee van de vier, waaronder de leider, laten ontwapenen. Eenmaal afgeleverd achter de wacht ben ik meteen weer teruggegaan naar het peloton. Ja, allemaal heel heftig. De bewuste leider is uiteindelijk afgevoerd terug naar Holland.

Van Koningshoven zwijgt even stil. In gedachten is hij duidelijk weer terug bij die nacht. Hij zal er ongetwijfeld in zijn latere leven nog heel wat keren bij hebben stilgestaan.

Sergeant majoor Schaap met feestneus

Van Koningshoven voorop met twee man van de wacht

We praten verder over zijn leven in Fak Fak. Over de infiltraties. De patrouilles waarbij de para's zoveel mogelijk werden opgejaagd. Over vuurcontacten. Over ploppers die zich na alle ontberingen in dit ruige gebied ten einde raad overgeven.

"Vaak nam je op een hoger gelegen punt je positie in. Dan kon je beneden je infiltranten waarnemen. Ik weet nog dat we altijd een sergeant bij ons hadden die voor de inlichtingendienst werkte. Een man van Indonesische afkomst. Zijn naam weet ik niet meer. Maar die zei altijd dat we pas in actie mochten komen als hij daar nadrukkelijk de opdracht voor gaf. Soms zagen we vanuit die hoge positie eerst onze sergeant een rondje lopen. En even later gevolgd door een groepje para's. Eigenlijk een komische aanblik. Je wist niet wie nou wie achtervolgde.

Ja, wij hadden bij Fak Fak een aantal droppingen. Eentje terwijl we bezig

waren met gymnastiek. We zijn gewoon doorgedaan met de lenigheids-oefeningen.

Ach, verder heb ik me natuurlijk ook toen al afgevraagd wat we eigenlijk hadden kunnen beginnen tegen een echte invasie. Later werd immers gesproken over een mogelijke aanval met meer dan honderduizend man. Als je alleen al bedenkt hoe armoedig onze uitrusting was. We hadden een kanon. Maar wist iemand hoe dat ding bediend moest worden.?

Trouwens. Wat me altijd is bijgebleven was die keer dat we met de mappiboot op patrouille gingen. Toen er een Hercules aan de horizon verscheen, hadden we die met het aanwezige punt 50 geschut wellicht uit kunnen schakelen. Maar wat denk je, op ons verzoek om te mogen schieten kregen we uitdrukkelijk het bevel om geen enkele actie te ondernemen. Je hield het niet voor mogelijk.

Overigens vond ik het idee van een sergeant om je te beveiligen als je 's nachts een bivak opsloeg, wel heel bijzonder. Hij had bedacht dat je een handgranaat aan een touwtje in een blikje moest doen. Met de pin er al uit. Bij onraad kon je aan het touwtje trekken zodat de granaat afging. Of het echt werkte heb ik overigens nooit uitgeprobeerd."

Van Koningshoven gaat ook nog een keer naar Biak om de cursus filmoperator te volgen.

"Maar ik heb er weinig mee kunnen doen. De bestaande operator was de reeds genoemde sergeant die altijd de nodige bijverdienste had. Ook deze inkomsten waren voor hem blijkbaar onmisbaar, want ik heb nooit in hoeven te vallen."

De laatste maanden kwam er een einde aan mijn taak als pelotonssergeant. Er kwam een vervanger en ik werd belast met de afhandeling van de vrachten van de KPM boten. Een staffunctie. Zeg maar een soort cargadoor. Zo kreeg ik ook de zorg voor de aangeleverde alcoholische drank. Het sterke spul als whisky en wodka. Dat werd vanuit de KPM boot eerst met kleinere boten naar de wal gebracht. De drank werd daar opgeslagen. De partij voor onze officieren naast de partij voor de plaatselijke chinees. Vandaar dat het spul door een paar van onze jongens goed bewaakt moest worden. De chinees pakte nog wel eens per ongeluk een vaatje uit de verkeerde zending. Om de een of andere reden mocht het vervoer van de sterke drank naar de kazerne alleen 's nachts plaatsvinden."

Tot slot praten we nog wat na over bekende Fak Fak figuren. De commandant Van Ginkel die op 16 augustus nog een vechtpatrouille liet uitgaan waarbij luitenant Moreu het leven zou laten. Terwijl op 15 augustus het verdrag werd gesloten. Over eerste luitenant Groenewegen. En Sergeant-majoor Schaap. Daar heeft Peter trouwens wél foto's van.

Luitenant Groenewegen in gesprek met de vrouw van kapitein van Ginkel

Eind oktober 1962 komt er een einde aan de Nieuw-Guinea periode van Peter van Koningshoven. Een periode waarover hij terugkijkend zegt: "Een boeiende tijd die ik niet graag had willen missen. Nee, ik heb geen volle fotoboeken. Ik had niet eens een fototoestel. Geen kisten vol souvenirs. Ik was daar allemaal niet zo mee bezig. Eenmaal terug in Holland begon ook voor mij de zorg om een maatschappelijke carrière op te bouwen. In mijn geval als zelfstandig belastingconsulent. Ruim 43 jaar heb ik me daar mee bezig gehouden. Uiteraard was ik sinds begin van de jaren negentig ook betrokken bij de reünies van de jongens van Fak Fak. Dankzij mannen als Jacques Maliepaard is dat altijd een hechte ploeg gebleven. Overigens ben ik, denk ik, nog een uitzondering. Ik heb na mijn tijd in Nieuw-Guinea altijd contact gehouden met Henk Vos. Een boezemvriend die ik leerde kennen tijdens de onderofficiersopleiding. Henk ging naar Sorong. Ook nu nog zien we elkaar zeker een keer of tien per jaar. Wij hebben dus vanaf eind 1962 altijd onze verhalen met elkaar kunnen delen. Wat dat betreft ben ik een bevoorrecht mens."

door Ed van Tuijl

Marineman Jos Boersma

Dordrecht

Jos Boersma laat er geen twijfel over bestaan. Zijn verblijf in Nieuw-Guinea heeft hij altijd beschouwd als een van de meest boeiende periodes in zijn leven.

“Ik kijk daar nog altijd met voldoening op terug”, zegt hij. “Al hadden we, vooral op de dagen dat we met ons schip buitengaats waren, niet bepaald last van overdadige luxe. Sterker nog, we hadden zelfs geen ijskastje om etenswaar goed te houden. Op die dagen was het alleen maar drie keer per dag rijst. Wat ons vlees was? Dat waren de torretjes die

in de rijst zaten. Die at je gewoon mee op.”

We komen er later op terug.

Eerst een stukje voorgeschiedenis. Jos werd geboren als een echte Fries. Tot aan zijn vijftiende bleef hij dat ook. Maar werkgelegenheid was er in die jaren vijftig jaren amper in het hoge noorden. Dus zei pa Boersma, bekijk het maar, ik solliciteer ergens in de buurt van Rotterdam. Zo kon het gebeuren dat Jos en zijn familie neerstreek in Nieuw-Lekkerland. Een dorp in de Alblasserwaard. Jos: “Mijn vader kreeg een baan op de werf van Smit Kinderdijk. Ik mocht naar de bedrijfsschool van Smit. Daar ontmoette ik echter een andere knaap die op een goeie dag vertelde dat hij ging solliciteren bij de Marine. “Ga mee dan solliciteren we samen”, zei hij.

Ik thuis verteld wat ik wilde gaan doen. Mijn moeder zag dat aanvankelijk helemaal niet zitten. Toch heb ik doorgezet en op mijn zestiende tekende ik mijn contract waardoor ik voor een periode van zes jaar marineman werd.

Eerst naar Hilversum voor de basisopleiding. Vervolgens drie maanden naar de machinistenopleiding in Amsterdam. En toen kwam de vraag: “Wat wil je?” Ik brutaal: “Zet mij maar op de Karel Doorman.”

Mijn verzoek werd ingewilligd. In 1959, was ik 16 jaar en 7 maanden, vertrok ik met de Doorman voor een reis om de halve wereld. Met uiteraard Nieuw-Guinea als einddoel. Waarschijnlijk met de bedoeling om Soekarno een beetje bang te maken. Het werd een schitterende trip. Ik genoot met volle teugen. Eenmaal in Nieuw-Guinea zouden we ook Japan nog aandoen maar dat ging niet door. Soekarno had de Japanners behoorlijk onder druk gezet om ons niet te ontvangen. We deden Hollandia, Biak en Sorong aan. Daarna ging het via Zuid Amerika weer naar Holland.

Ik zou een duikopleiding gaan volgen. Maar ik raakte al snel een paar keer bewusteloos. Ik bleek niet tegen pure zuurstof te kunnen. Kortom, ongeschikt

voor het duikers vak. Dus weer teruggeplaatst op de Doorman. Toen ik twee weken achterstallig verlof had opgenomen, viel bij ons thuis een telegram op de deurmat.

Onmiddellijk klaarmaken voor vertrek naar Nieuw-Guinea. Daar ging ik weer. Nu met het vliegtuig over de noord. Kwam ik toch nog in Japan. In afwachting van mijn definitieve plaatsing moest ik bij een hoge piet komen die zei dat ik een opleiding als ziekenverpleger moest gaan volgen.

Al snel snapte ik waarom. Ik kwam op een LCPR.

Zeg maar een klein type troepentransportschip. In mijn geval de L 9532. Patrouilles van landmacht of mariniers ergens aan de kust afzetten of weer ophalen. Om een idee te geven. Het bootje was 25 meter lang. Met een zes-koppige bemanning en 'n Papoea kok. Onder die bemanning een telegrafist en een ziekenverpleger. Die hospik was ik dus. Maar ik was vooral een van de machinisten. Want zoveel pleisters hoefde ik niet te plakken. Ja, als we ergens bij een kampong voor anker gingen dan verstreekte ik nog wel eens wat pilletjes aan zieke Papoea's.

Om nog een idee te geven over onze luxe boot. Op onze bedden hadden we matrassen van 1.20 meter lang. Dertig centimeter breed en amper vijf centimeter dik. Nee, we zochten meestal gewoon op de grond een betere slaapplek.

De eerste drie maanden was onze standplaats Manokwari. Daar sliepen we in de marinierskazerne.

Daarna werd onze thuishaven Sorong. De mooiste trip in die tijd was toen we de toenmalige minister van Defensie, Piet de Jong als passagier meekregen. Hij wilde allerlei plekken in de buurt van Sorong bezoeken. Hij zag ons sobere bestaan en beloofde van alles te ondernemen om het voor ons wat luxer te maken.

"Ik zorg dat jullie een aggregaat aan boord krijgen, dan kun je tenminste een ijskastje gebruiken", beloofde hij. Hij hield woord want we kregen te horen dat er zo'n stroomopwekker naar ons toekwam. Helaas is dat ding ergens in Manokwari in een loods blijven staan. We hebben 'm nooit kunnen gebruiken. Overigens ontdekten we met Piet de Jong aan boord nog vier gewapende infiltranten die op weg waren naar de kust. We hebben ze aan boord genomen en in Sorong afgeleverd."

Op 16 augustus 1962, zeg maar 'n dag voor het verdrag werd getekend, kwam de L9532 nabij Fak Fak in actie om gewonden van een vuurgevecht af te voeren.

De L9532 veertien maanden het onderkomen van Jos

Daaronder Tweede Luitenant Moreau.

Jos: "Behalve die Luitenant nog een gewonde die in zijn bil geschoten was. "Nu kan ik HET nooit meer doen", jammerde hij. Ik heb hem gerustgesteld, verteld dat je HET immers niet met je billen doet en morfine tegen de pijn gegeven.

Luitenant Moreau dreigde om de haverklap weg te zakken. Ik heb tijdens de tocht, bijna vier uur lang op hem ingepraat om hem toch vooral bij bewustzijn te houden. In Fak Fak is hij per watervliegtuigje naar Kaimana vervoerd om daar geopereerd te worden. Tijdens die operatie is hij overleden. Zeer triest, als je bedenkt, dat het natuurlijk een zeer kwalijke zaak was dat zó vlak voor de overdracht nog een patrouille, op pad werd gestuurd om para's uit te schakelen."

Jos mag na veertien maanden Nieuw-Guinea weer naar huis.

Krijgt Vlissingen als nieuwe standplaats. Zo kan het gebeuren dat hij zijn Zeeuws meisje, genaamd Ina, tegen het lijf loopt. Het gaat aan en nooit meer uit.

Viel ze voor zijn brons bruine kleur, of dat stoere uniform?

"O, nee hoor", zegt ze lachend. "Wat me vooral opviel was dat hij graatmager was. Hij woog nog minder dan ik."

"Zie je wel". Dat kwam door het eentonige eten op de L9532" reageert Jos meteen.

Toch wist hij toen al dat tekenen voor een volgend traject van zes jaar er niet meer inzat.

Weet je wat ik altijd zei. De marine is leuk en aardig. Maar je moet wel vrijgezel zijn én blijven."

Kortom, hij begon zijn maatschappelijke carrière bij het GEB in Dordt. Later nog andere functies bij de gemeente. Onder meer werkzaam op de meldkamer waar de technische storingen binnen kwamen. Zo bereikte hij de veertig dienstjaren. Op zijn 56ste mocht hij al met pensioen.

Maar stelt Ina nog maar eens vast, "hij draaide altijd zóveel uren". Onvoorstelbaar. Al met al kun je stellen dat hij best wel meer dan vijftig jaar heeft gewerkt."

"Veertig of meer. Ik heb het altijd leuk gevonden", zegt Jos tot besluit. "Geen dag dat ik met tegenzin naar mijn werk ging."

Jos op de marine kazerne van Manokwari met Jacob de huispapegaai.

Het geluid van Hercules vliegtuigen

door Ed van Tuijl

Gek eigenlijk dat het geluid van een nacht in Merauke, zo rond een uur of drie, misschien maar tien minuten of iets langer, nooit meer uit mijn geheugen is gegaan. Het diep brommende geluid van Hercules vliegtuigen.

In Fak Fak, Sorong en Kaimana hadden ze het eerder al gehoord. Daarom had ik er eigenlijk al een tijd op zitten wachten. Dat ook Merauke aan de beurt zou komen stond voor mij als een paal boven water.

Soekarno oreeerde in zijn opzweepende toespraken immers altijd de belofte dat hij zou zorgen dat er van Sabang op Sumatra, het uiterste westen van de republiek tot aan Merauke de nieuwe oostpunt van Indonesië, nog vóór het eind van 1962, de Indonesische vlag zou wapperen. Rood en wit van Oost tot West.

Steeds vaker kregen we 's nachts op het radiostation berichten dat er weer eens onbekende vliegtuigen van Ceram waren opgestegen en als ze dan in oostelijke richting gingen dan was wellicht Merauke de bestemming. Tot dan toe werd de koers na een tijdje toch gewijzigd en was Nieuw-Guinea blijkbaar niet het doel. Hoefde er ook geen luchtalarm te worden afgegeven.

Maar die nacht werd ik wakker gemaakt door Jos van Helden. Onze meest geroutineerde tikker, die nou eindelijk wel eens naar huis wilde. Hij had dienst, kwam iets uit zijn kast halen en maakte me wakker. "Ed, het is zover. We zijn aan de beurt."

Verder hoefde hij niets uit te leggen. Want terwijl ik de slaap uit mijn ogen wreef, hoorde ik wat hij bedoelde. Dat diep brommende geluid van meerdere Hercules toestellen.

"Wil je komen helpen op het radiostation. Het is kei druk met allerlei spoedberichten."

"Vergeet je geweer niet", riep hij alweer op weg naar buiten.

Getverderie Jos, dat laatste had je nou niet moeten roepen. Ik werd op slag zenuwachtig.

Kortom, ik hoefde niet na te denken wat ik eigenlijk moest doen. Er was al voor me gedacht. Terwijl ik nog snel wat spullen uit mijn kast haalde, kwam De Ouwe langs. Alarm, alarm roepend. De hele kazerne was op slag wakker.

Op het radiostation verzamelde zich het telegrafistenkorps, in afwachting van wat we moesten of konden doen.

Het gebrom leek me niet eens zó ver weg. Dus als aankomend boekhouder

begon ik te rekenen. Hoeveel man telde onze D-compagnie eigenlijk. Ik schatte zo tussen de 120 en 130 man. Maar dat was met alles erop en eraan. Aan gevechtskracht eigenlijk niet meer dan twee pelotons tirailleurs en nog een ondersteuningspeloton. Daarvan zaten er ook nog een stel op de strip ofwel het vliegveld Mopah.

"O jee, als ze maar niet in de buurt van de strip zijn geland en dat gaan bezetten", zeiden we onder elkaar. "Dat gaan die jongens daar zeker niet red- den."

Niet eens zo'n gek idee, las ik later in het boek van Nortier en De Leeuw. Want Benny Moerdani was dat wel degelijk van plan geweest. Gelukkig voor onze stripwacht kreeg hij andere orders. Moerdani, de ijzervreter die later de hoog- ste militaire baas in Indonesië zou worden, was met 219 man afgesprongen. Allemaal zaken die al snel bij De Ouwe bekend waren. Een van de para's had de sprong niet overleefd. Hij was verdronken. Uit de papieren, die hij bij zich droeg,

bleek het te gaan om een lid van het Para 530/Raiders bataljon.

Gelukkig werd, ook op het radiostation, al snel bekend dat Mopah blijkbaar nog geen doelwit was.

Nog dezelfde dag hoorde ik een ander vliegtuiggeluid. Het was de Neptune die vanuit de lucht moest uitzoeken waar die ruim tweehonderd man terecht waren gekomen.

Dat bleek op drie plaatsen te zijn. Dat komt, zo ging het verhaal op de kazer- ne, omdat het bepaald geen ervaren para's waren. Telkens als er een aarzelde om te springen, hield dat in dat zijn maten na hem een stuk verder terecht kwamen.

Hoewel we dus min of meer omsingeld waren, kregen we steeds meer praat- jes.

Trouwens, die Neptune kon, zo liet ik me vertellen, zomaar overschakelen van zijn gewone motoren naar straalmotoren. Nooit gecontroleerd of dat echt zo was. Maar het gaf wel een stukje extra vertrouwen in onze luchtverdedigings- mogelijkheden. Ik vergat voor mijn eigen gemoedsrust er maar bij dat zo'n Neptune dan wel weer helemaal uit Biak moest komen. En zoveel van die dingen hadden we niet.

Maar goed, de moed erin houden werd mijn parool.

Zeker de dagen daarna toen we versterking kregen van het Verpel 413 van de Mariniers dat vanuit Manokwari werden ingevlogen.

En later kwam het vijfde peloton van het Papoea Vrijwilligers Korps ons ook nog helpen. Maar goed ook want na een tweede dropping hadden we uiteinde- lijk toch met ruim 300 tegenstanders te maken.

Overigens was er later nog een incident waarbij ik meende dat de para's alsnog het vliegveld wilden bezetten. Op een avond was er vanuit de richting van de strip hevige geweervuur te horen. En trouwens ook te zien. Want er werd met lichtspoor geschoten. Vanuit onze kazerne, op zo'n vijf kilometer afstand, konden we het allemaal goed volgen.

Al snel bleek het om een misverstand te gaan. Mariniers meenden een sluip- schutter te hebben waargenomen en waren gaan schieten op de mogelijk vijand. Maar dat was wel richting Mopah. Dus wat deden die jongens op de strip. Meteen terugschieten. Kortom, een korte maar hevige veldslag tussen Nederlandse militairen onderling. Hoe de vork nou precies in de steel zat is

nooit helemaal duidelijk geworden.

Van het gebrom van zo'n Hercules toestel ben ik overigens nooit meer afgekomen. Hoe dat zat. Ik zal het uitleggen.

Wij gingen met onze kinderen al snel naar Toscane. De ideale vakantiebestemming. Naar een camping in Riotorto. Vlak bij Piombino. Van waaruit je in een half uurtje naar Elba kon varen. Een half mensenleven was en bleef dat ons reisdoel.

Prachtige streek. Maar één nadeel. Het ligt niet ver van Pisa. En Pisa heeft een vliegveld. Voor burgers. Maar voor een deel is het ook een militair vliegveld. Met een hele reeks vliegtuigen. U raadt het al. Inderdaad Hercules toestellen.

Die hadden elk jaar, als wij daar lagen te luieren, oefeningen waarbij para's in zee moesten afspringen om met bootjes te worden opgehaald.

Kortom, laag aanvliegen via de kustlijn. Dus als ik, moe van het niks doen, op mijn luchtbedje lag te snurken werd ik gewekt door dat vreselijk onheilspellende geluid. Het geluid van Hercules toestellen. Ik ben het nooit meer kwijtgeraakt.

Het kan verkeren!

Hercules op de strip van Merauke na de overdracht

Bladeren

Of het een goed jaar wordt zal in belangrijke mate worden bepaald door onze eigen inspanning om het leven zinvol te laten zijn. René Dijkstra vroeg aan de directeur van een verzorgingshuis in Den Haag wat haar grootste zorg was. Zonder enige aarzeling zei ze; “De zorg voor zingeving”. Nu ik dit nog eens overdenk en de gebeurtenissen van alle dag tegen het licht houd dan is dit een uitspraak van grote wijsheid van deze Haagse directeur. Inderdaad als mensen de zin van het leven niet meer zien zitten en geen plezier beleven in de omgang met mensen om hen heen dan dooft het licht. Zinloosheid brengt namelijk ook eenzaamheid met zich mee. Niet in staat zijn of geen zin hebben om contact te maken met mede mensen. Een aanzienlijk deel van onze leeftijdsgenoten worstelt met de vraag of ze het wel goed hebben gedaan tijdens de achterliggende jaren, hetgeen niet meer kan worden overgedaan. Het zou natuurlijk prettig zijn om daar een gesprekspartner voor te hebben, iemand die echt kan luisteren. Iemand die zijn OMA (Oordeel / Mening / Advies) thuis laat.

Wordt het een goed jaar? Het kan een goed jaar worden als we zelf werken aan zingeving om persoonlijke of maatschappelijke doelen te bereiken of die positief in de steigers te zetten. Als we het redden om doelen te hebben (klein of groot) dan zijn we positief bezig. Het helpt ons gezond te blijven en levens-

jaren toe te voegen. We zijn ook maar eenvoudige en eigenwijze mensen en daarom is het misschien wel verstandig om af en toe mensen, die een hand uitsteken om ons te helpen, toe te laten om levensdoelen helder te krijgen.. Die levensdoelen kunnen bijvoorbeeld zijn: vrijwilligerswerk, geloof, hobby's, sport, familie, politiek en woonomgeving.

Grote mensen die daarin een voorbeeld gaven waren Nelson Mandele en ook Angela Merkel. Zij zochten naar de kracht van de democratie door te praten met vriend en vijand. Mandele kende dat cultuurgebeuren vanuit zijn geboorte streek Natal, Zuid Afrika. Ubuntu, praten en actief luisteren naar de motieven van je gesprekspartner. Verbinding maken met elkaar. Even de telefoon wegleggen, kijken en luisteren naar de mens in jouw beurt. Als je die houding bij een ander en je zelf ontdekt dan ontstaat er vertrouwen.

Het grootste ongemak dat we ons zelf kunnen aandoen is onverschilligheid; geen doel meer maar een leeg hoofd.

Met de woorden van Huub Oosterhuis naar Psalm 62 wordt het een GOED JAAR: *Wees stil, wees bij God. Niet vergelden, niet oordelenzal hij, hij komt luisteren hij wil begrijpen.*

G. van Berkum.

Opslag Elburg

Opslag Elburg biedt voor kortere of langere perioden opslagruimte aan. Bijvoorbeeld bij verhuizing of opslag van bedrijfsvoorraad. Zowel zakelijk als particulier dus, voor uiterst scherpe tarieven.

Ook verhuren wij kantoor- en bedrijfsruimten.

OPSLAGRUIMTE NODIG?

Check: WWW.OPSLAGELBURG.NL

Of bel: 06-2000 71 75 / 06-5242 06 45

AW Beheer | 't Straatje 6 | 8081 RN ELBURG (voormalig VNK gebouw)

Nederlandse militairen gaan dit jaar weer op bedevaart

Leiden, 2 februari 2022 – Corona gooide al twee keer roet in het eten, maar dit jaar 'moet' het lukken. Voor de 62e keer gaan Nederlandse militairen op bedevaart naar het Franse Lourdes. Kolonel Frank Marcus, voorzitter van de Stichting Militaire Lourdes Bedevaart (SMLB): "We gaan! Dat is waar we nu op plannen en waarop we ons concreet voorbereiden. De inschrijving is geopend voor alle militairen en burgerpersoneel van Defensie, in actieve dienst, post-actief, of reservist."

Bij het besluit om de voorbereidingen te starten is het stichtingsbestuur niet over één nacht ijs gegaan. Frank Marcus: "Het is gewoon niet goed te voorspellen hoe het over vijf maanden gaat uitpakken met corona. Als de omstandigheden er naar zijn dat we op het laatste moment moeten afzeggen, zij dat zo. Maar daar gaan we niet vanuit. Lourdes is een plek van hoop en geloof is per slot van rekening ook een basis voor vertrouwen. Dus bereiden we ons vol enthousiasme voor. En wat zal het weer fijn zijn voor iedereen die dat zo graag wil, om in dankbaarheid een kaarsje op te steken bij de Grot van Massabielle."

De komende militaire bedevaart staat gepland van donderdag 12 tot en met maandag 16 mei 2022. Inschrijven kan via de website van de SMLB: www.militairebedevaart.nl/aanmelden Op die website staat ook alle verdere reisinformatie.

Voor meer informatie kunt u contact opnemen met LTZ 1 Ewold de Bruijne van de Stichting Militaire Lourdes Bedevaart
tel. 06 - 1826 3052
email: ejs.d.bruijne@mindef.nl

Zie ook de website <http://www.militairebedevaart.nl>

Vrede maken we samen

Dit jaar viert Nederland dat wij al 75 jaar lang in vrede leven. Maar dat spreekt niet vanzelf. De veteranen die in andere delen van de wereld hebben gestreden voor vrede en vrijheid weten daar alles van. Daarom zet het Nationaal Fonds voor Vrede, Vrijheid en Veteranenzorg (vfonds) zich in voor de belangen van de veteranen én voor behoud van vrede, democratie en internationale rechtsorde.

Het vfonds doet dit door jaarlijks ruim 200 bijzondere of vernieuwende initiatieven, reünies en projecten te steunen. Projecten die de herinnering aan oorlog levend houden, slachtoffers herdenken, maar ook onze veteranen waarderen en erkenning uitspreken voor al die militairen die zich nog steeds inzetten voor het behoud van onze vreedzame samenleving.

vfonds

vrede

vfonds.nl

Het vfonds kan subsidiegelden verstrekken dankzij de bijdragen van onder meer de Nationale Postcode Loterij, De BankGiro Loterij en de Nederlandse Loterij.

Commissie Sociale Zorg

Vereniging Nederlands Nieuw-Guinea Militairen 1945-1962

Sobats,

Op de bestuursvergadering van 4 oktober 2018 is door het bestuur de opzet en wijze van taakuitvoering van de sociale commissie besproken.

Met ingang van 1 januari 2019 is de **coördinator/contactpersoon voor de meldingen met een sociaal-maatschappelijk karakter** onze penningmeester:

Jaap van Hensbergen, bereikbaar op 06-53199548,
mail hensaradvies@jaapvanhensbergen.nl

Natuurlijk kunt u een beroep blijven doen op de bij u bekende contactpersonen

Algemeen	Ad Bouterse	0224-215621	ad.bouterse@hetnet.nl
Friesland & Groningen	Peter Beers	0517-413506	beers.p@hotmail.com
Drenthe & Overijssel	Gorrit van Berkum	0516-850186	gtvberkum@quicknet.nl
Zeeland	Adrie Poortvliet	0118-463259	adriepoortvliet@hetnet.nl
Noord-Brabant	Jan Wouters	073-6212997	ja.wouters@planet.nl

Rinus Leijs
Voorzitter VNNGM

Merapi Tour & Travel

Dé Indonesië reisspecialist

Papua herinneringsreis aan boord van Lady Denok

Bali-Asmat-Kaimana-FakFak-Raja Ampat-Sorong-Manokwari-Biak-Jayapura
22 dagen - September 2022
Verlenging mogelijk op Papua, Bali, Molukken, etc.

www.merapi.nl

Alvast voorgenieten?

Bestel nu het Indonesië reis- en kookboek
Trek in Indonesië

www.trekinindonesie.nl

Prinses Irenestraat 58
6611 BK Overasselt
088-8111999
www.merapi.nl
Email: info@merapi.nl